

„De Vrijgemaakten en de Vrije Universiteit”, een krachtig pleidooi voor het steunen van de niet-theologische faculteiten door hen, die, evenals hij, behooren tot de vrijgemaakte kerken. Mr. Groen wijst erop dat zij daartoe verplicht zijn en schrijft:

Overwonnen is reeds lang het standpunt, dat wij met eigen opleiding van theologen zouden kunnen volstaan, maar die van juristen, leeraren en doktoren aan de openbare universiteiten zouden kunnen overlaten. De gansche wetenschap moet voor den Christus Koning worden opgeëischt en zeker op die terreinen, waar een wetenschappelijke vorming wordt vereischt, mogen de Christus-belijders niet achterblijven in het stichten en onderhouden van instellingen, waar die vorming geschiedt bij het licht van Gods Woord. Wij zouden niet verantwoord zijn, indien we ons daaraan onttrokken. Steun weigeren aan de niet-theologische faculteiten der Vrije Universiteit brengt, tenzij we een eigen „vrijgemaakte” universiteit zouden stichten — en daaraan denkt in ernst toch wel niemand, — als ijzeren konsekwentie mede, dat, wanneer gij, vrijgemaakt, straks een zoon (of dochter) hebt, die jurist, arts, leeraar zal worden, gij hem (of haar) naar een openbare universiteit zoudt moeten zenden! Blijkbaar dan onder het motto: beter humanistisch dan synodaal. Wie durft dat aan? Natuurlijk tenzij bewezen zij, dat het onderwijs aan de niet-theologische faculteiten in feite voor ons onaanvaardbaar is gebleken.

Men bedenke verder, dat de Vrije Universiteit in haar niet-theologische faculteiten inter-kerkelijk is: naast synodale Gereformeerden doceeren er Gereformeerden in Hersteld Verband en Nederlandsch Hervormden. Zoolang aan die faculteiten vrijgemaakten niet reëel, hetzij door bepaalde maatregelen, hetzij door den aard van het gegeven onderwijs, worden uitgestooten, ware het betooning van een engheid, die wij in den kerkelijken strijd in de synodalen zoo terecht hebben gelaakt, ons buiten deze interkerkelijke samenwerking te plaatsen.

* *

In „Vrij Nederland” schreef Dr. G. J. de Vries onder den titel „De dank aan de Vrije Universiteit” het volgende:

Tijdens de bezetting heeft de Vrije Un. zich in de eerste plaats verdienstelijk gemaakt door een voorbeeldige houding tegenover de Duitsers. Na de sluiting van de Leidse Universiteit heeft ze de Leidse studenten onbekrompen ten dienste gestaan. Een van haar hoogleer-

aren, wijlen professor Oranje, heeft bergen verzet terwille van weggevoerde studenten — het heeft hem tenslotte gezondheid en leven gekost. Dezelfde heeft stad en land bereisd om ondergedoken studenten tentamen af te nemen — ook studenten van andere universiteiten, wier eigen hoogleraren soms al te nauwgezet zich aan de oekases van Seys-Inquart hielden.

De Vrije Universiteit liet voor de oorlog maandelijks een contact-orgaan van bescheiden omvang uitkomen. Dit kan nog steeds niet weer verschijnen, omdat geen papier verstrekt wordt. In een circulaire stippen de directeuren dit even aan; zij „meenden voor de V.U., die zich in bezettingstijd waarlijk niet afzijdig hield, op meer medewerking van de zijde der instanties te mogen rekenen”.

De directeuren moesten beter weten! Het is hun toch niet onbekend, dat het waarlijk geen aanbeveling is, wanneer men in enigerlei vorm „illegaal” geweest is? Dat lidmaatschap van een organisatie, die in 1940 afhankelijkheid aan Duitsland propageerde, de juiste voorbereiding is gebleken om leiding te geven aan de publieke opinie in het bevrijde Nederland?

Dat er weinig deviezen beschikbaar zijn voor import van papier, en wij onze spaarpot moeten reserveren voor de unieke gelegenheid om een Franse chansonnier te engageren, die juist in eigen land vacantie heeft wegens collaboratie? Dat met de beschikbare hoeveelheid papier zuinig moet worden omgesprongen, omdat na het drukken van zestien radiobladen en dertig vervangers van „Het Amusantje” ternauwernood genoeg overblijft voor „Panorama” en „De Prins”, die ons indertijd toch zo beeldige foto’s van „het legioen” bezorgd hebben?

Zeist

Dr. G. J. de Vries.

Eén der lezers, de heer B. te W. reageerde daarop per brief op deze wijze:

„Voor de uitgave van „Contact” kan de V.U. van mij ontvangen (gratis) drie riem papier. Wellicht zijn er door U of de medewerkers van „Contact” nog een aantal personen (uitgevers, drukkers) te vinden, die eveneens een dergelijke hoeveelheid papier beschikbaar willen stellen, zoodat met 20-25 riem papier althans een aanvang kan worden gemaakt met de uitgave.

Formaat en oplage van C. zijn mij niet bekend, zoodat mij ook niet bekend is hoeveel papier noodig is om te starten.

Ik heb zelf een drukkerij, doch ben niet ingericht voor het drukken van